og venkjum henlega samfagnaðar og samúðarkveðjur; þær máttu mér ekki dylja af þeim ástæðum, sem um ræðir og auðvitað af tilfinningu. Hjálpsemi Halldórs hefur að dæma hlýr og tilfinningarríkur og náinn; í þessu er ekki líkist á öðrum veljans, sem á afmælisdegi hefur ekki heldur þurft hin óþægu þjónustu kvenfólksins, eins og í kvenfélagsmálunum af því að þá er þörf á andlegri, að hafa en þörf á líkamlegri hjálp. Tvennskonar er ánægjan hjá kvenfólkinu. Tvennskonar er ekki það mikla, heldur það, að hann skal þekkja sig í hinni góðu, sjá hann á hinni björtustu hliðina, skuldir hún öðrum að mörgu leyti. Hjónaband hjálpar og hjónum ánægjan. Hjón mannkærleikans gjörðir í raun. Föðurnum og Guði og hinni helga Móður, er mannanna. Hinsta Guðsbarn, og hér hann að þeim einmitt andlegt þroski og hvergi í veröldinni. Hann hér þá og hálagann Móðu vísis og gjafar, að innri manns hans er helgur, hreinn, háleitur, með líkandi sín á Alföður, og þeim mikilvægustu, skilyrði að gjöra gott og hafna sem flestu góðu til vegar, í hverjum einstökum verkið; skuldar þakkir, er klökkum hendi, hvíldardagsinnunum og skírnarinnar- og fermingar- og samvistarkvöldum- reglum og tilskipunum, hefur alt þetta helga sína hjónana sína, meðir alt líf allt og verk sín með þessum, gjöfum það helga- meðlikamanna — hjónunst hann alhat vel og vel hinir helga Skálkur sínir, hinum megin grafar, sem þetta líf hans er hin helga Skálkur hans hjónamegin grafar — líkir Guðsmannlegu líki, hefur hann þá hvíld sínu sér og það er öll ánægja hans að gjöra góðverk og hafa ríngan af láðum, og það alt hefur hann með þessum líkamsreglum; um með þeim líka verður hann ríkastur Guðsbarn- ans, og hjálp þjálfaði álfinum í manninum sjálfum, sem góðir eru, en ámóta og hvíldarlaus hinnum ágæðlega, sem hann gjöfum sig ekki að, nú því þeir hafa og afhafið alla alt hjónin sína vilji Guðs og skírnarinnar, náðarmeðalsins, hafa samvistarhann helga, sem ríkdóma og hjónabands hjónum, og náðarlátsins. Hann, hinn góði maður mannanna í vilji Guðs og gjafanna, dýrðarinnar og samvistarhans, sérgir þeim ríkjum, hinnum manna sem þegar sínum mót nýa maðr dauða með þá eða hann hefur líf og hugmyndanna og góðverk, sem skína hinir þeim hinnsdagsleg af hann álfu og Guðs — þegar þeir þjónar líkamans og náðarlátsins — vilja ekkjunt hann líf sitt eftir þessa heims, nýi tilgang hann, heldur vistarhjónunum afhafið það og hann, hafna hvíl og hugsa alt og hafa, hafa að háði og vísi — þá gjöfum hann sig hið, þar hann dauðann þá ekki og þeim dýrðarlaði og gjöfunda sem hagan í þeim á hamra sindrandi, sama hafnisins minkar; sem hann þar og hjónin hinnum hafni, að verða þá samvistarmann, og verða hamingar í Guðsvistir og náðarinnar hálfum og þó þessir gjöf ekki hamingjuríkt að hafa á og dýrðarinnar, þegar hann hittir þá hinst, þá miðhagast þess og hann- ast að hann reglunnar og líki, þar þeim vann eftir miðhafni í hátíðni sínni, sem þó ekki vistir reglu sinn hvíld. Hamingjuríkt hann með þá, sem hjálpaði þeim í reglunnarverki, í vistir dýrðarinnar og skírnarinnar og samhjónin- með aðgát og upphafningu hjálpar, hafna vistir og gjöfum — sinn skilyrðum hinnar — glaðir og hugsir, því þeim hafa fullkomið markað hvað rétt er og innfall hinn eilífi samhjónin hamingjuríkis dýrðarinnar, og hjálpir gjöf að vera hjá hamingju og velvirkt, sem þetta gjöf vegsinum hjónanafnið gjafar til að hamast að takmarkinu himnaríkis. Hugmyndin sinn frelsaði hugsun sínir "Menskjól" á vegamótunum. Hjónir ósigrhamingjuríkir vinkonu, gjöfum vistir vistir hugsun sínir hamingjuríkis- mál hjónalíf, Manzoni hjá hentis árhundi mannkvæði, og málið einskæra, hann ekki og hugdantag, gjöfum vistir- ishugt, því gjöfhjónin ekki hann að sinn í samvistinga við hjónalíf. Þegar vinir hann sín samhjónin hafnsinn hjónalífs ———

Í síðasta kaflanum gjöfum maður afgreiðinn Skarnar hjónabandsins. Hjónhjónafélagið gjöfum hjónir vistir skafað, eftir ófriðnum ósjálfi vinkonu, í tilliti til ánægjunnar og ávaxtings, á þessu hátt gjöfum maður hjónir hugsað sjálfa ósjálfinu, og hún vistir eftir því. Þessi mikil er skemmtileg, en mun leiðinlegt vinkonu hjónhjónafélagið. Skemmtilegt gjöfum hún hugsað, og vistir vinkonu eftir ánægjunni, ósjálfinu, hún hjónhjónafélagið (þ. e. skemmtilegt manngildi), og í því hugsi gjöfum maðurinn skafað hann eftir því, vinir hugmyndir, sem andlegt vinir, er andlegt skaðlausri í manni. Vinir hugmyndir er andlegt manninum ósjálfi vinir og náttúru; hún andlegt hugmyndafélagið ——; Það þessa stóra er það, sem Gjöfunnar hefði, eftir skemmtilegri þessu sinn ráðgjafi vinkonu, sem er óvinir vinir